

„En Godsejer, der hylder de Ideer om Retten til Jord, som De i sin Tid tog til Orde for i Aprilforeningen — absolut ja! En Godsejer, der tilmed for nylig i Gerning har givet det smukkeste Bevis for sit humane Sindelag. Jeg tænker naturligvis paa den Stiftelse, De har oprettet paa Deres Gods. Var det ikke et Alderdomshjem? Jeg vil sige Dem, at den Foranstaltning vil gøre Dem meget populær netop i Arbejderkrese.“

Torben svarede ikke. Det var ham ubehageligt at blive mindet om den Sag. Meget mod hans Vilje havde alle Landets Aviser illumineret hans Navn i Anledning af dette Asyl, som ogsaa paa anden Maade var bleven ham til Ærgrelse og Skam. I næsten hvert eneste Brev, han modtog fra sin Inspektør, blev der forebragt ham Klager fra Asylets Beboere, der var misfornøjede med alt og levede i evig Ufred. Allermest havde det gjort ham ondt, at Spektakelmagerne tilsidst havde fordrevet gamle Barbara, som en Dag i al Stillehed havde forladt Favsingholm. Det syntes saaledes virkelig at skulle gaa i Opfyldelse, hvad den Ulykkesprofet Mads Vestrup havde spaaet ham, at han ingen Glæde vilde faa af det Hjem.

Hr. Zaun havde trukket et Papir op af sin Brystlomme. Det var Partistyrelsens Udkast til et nyt Program, der skulde vedtages paa det forestaaende Landsmøde, og som Partiets Valgkandidater altsaa maatte tiltræde. Han bad om Tilladelse til at oplæse det i dets Helhed.

De havde taget Plads paa en Bænk under en af Parkens store Palmer. Der var ingen Mennesker at se; men i Stilleheden hørtes Musiken nede fra Promenaden. Den kom